

နေပြည်တော်

အပြာရောင်စာမျက်နှာသစ်

စီစဉ်သူ၏ ကျေးဇူးစကား

ဤဝတ္ထုသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။ ထိုစဉ်ကအားသစ်ယူ၍ လူဖြစ်စေသတည်းဟူသောခေါင်းစဉ်တစ်ခုတည်းအောက်တွင်ဆရာမစမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)နှင့် ဆရာမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)တို့ သီးခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စီဖြင့် ခံစားရေးဖွဲ့ခဲ့ကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာမစမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)ရေးသားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တည်းကိုသာခွဲ၍ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နှင်းအေးရွှေကြာစာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသောအခါ နေပွင့်ပန်း၏ အပြာရောင်စာမျက်နှာသစ်ဟူသောအမည်ဖြင့်ထုတ်ဝေခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ အဆိုပါခေါင်းစဉ်ဖြင့်ပင် ယခုတတိယအကြိမ်အဖြစ် အလင်းသစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေ လိုက်ပြန်ပါပြီ။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က ဆရာအထောက်တော်လှအောင်မှ အမှာစာရေးသားချီးမြှင့်ခဲ့ပါ သည်။ ဆရာအထောက်တော်လှအောင်နှင့် ဤဝတ္ထုအပေါ် ခံစားသုံးသပ်ချက် အမြင်တစ်ချို့ကိုအဆိုပါ အမှာစာမှ ပြန်လည် ကောက်နုတ်ဖော်ပြလိုပါသည်။

“နေကိုမျက်နှာမူပြီးအပူဖြင့် လန်းပွင့်နေသည့် နေကြာပန်းနှင့် နေနှင့်အတူပွင့်ရသော ပေါ်ကျူ လီယာပန်းများကိုမီးမောင်းထိုးပြသွားပါသည်။ နေညှိုးလျှင် သူတို့ပါ ညှိုးငိုက်ကြရသည့် အပူကြိုက် ချိုးဟုဆိုပါသည်။

လောကသုံးပါးတွင် စီးပွားရေးအပူ၊ လူမှုရေးအပူ၊ ပညာရေးအပူမှန်သမျှကိုမည်သည့်ပုထုဇဉ်မှ ရှောင်လွှဲတိမ်းဖယ်၍ မရနိုင်ပါ။ ရှောင်လွှဲတိမ်းဖယ်၍ မရနိုင်လျှင် ဒူးထောက်အရှုံးပေးရမည်လော။ အောက်လမ်းနည်းဖြင့် အန်တုခုခံရမည်လော။ သည်နေရာ၌ စမ်းစမ်းနွဲ့

(သာယာဝတီ)သည် လောက

သစ္စာတရားကိုပရိယာယ်မပါဘဲရိုးရိုးကလေးဖွင့်ဟပြပါတော့သည်။

ရိုးလွန်းတော့ အလွန်တရာလှပသွားပါသည်။

အသည်းထက်မှာအက္ခရာတင်လိုက်ရသလို တစ်သက်စွဲငြိသွားစေပါသည်။

လူငယ်တို့၏ စစ်မှန်သော ဘဝအားမာန်ဆိုတာ ဒါပါလားဟု သတိသံဝေဂ

တရားပွားများစေပါသည်။

ဆရာအထောက်တော်လှအောင် ခံစားတန်ဖိုးဖြတ်သကဲ့သို့

လူသားတိုင်းလောကသုံးပါးကို အန်တုခံနိုင်စေမည့် စစ်မှန်သောဘဝအားမာန်ကို

ရရှိနိုင်စေရန် ရည်သန်၍ ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။ ဖတ်ရှုခံစား၍

အားမာန်တိုးပွားနိုင်ပါစေ။

ဤသို့ တတိယအကြိမ်ပြန်လည်ထုတ်ဝေနိုင်ရန်

ခွင့်ပြုပေးခဲ့သူဆရာမစမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ) နှင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသူ

ဆရာမောင်ကျော့ဝေတို့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းမှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြ လိုပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကိုကျေးဇူးအထူးကိုဦးတင်လျက် ...

အလင်းသစ် စာပေတိုက်

(၁)

အနုပညာကိုလည်း မြတ်နိုးရင်းစွဲမို့ “နွယ်ဦးမွန်မို့
ချစ်ထွတ်တင်သည်”ဆိုသည့် တေးတစ်စကို ဖွဖွညည်းရင်း ရင်ခုန်လို့မဝချင်။

အင်ဖက် သစ်ရွက်ကြိုကြားမှ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်နေရသော နွယ်
အလှုပ်အရှားတွေမှတိမ်းမူးဖွယ်။

အင်ရွက်ဖားဖားကြီးတွေ
ယှက်ဖြာထူထပ်သောနေရာအရောက်မှာတစ်ဖြုတ်မျှပျောက်သည့်
အခိုက်အတန့်ကပင် တမ်းမက်ဖွယ်။

ကွယ်လိုက်၊ လင်းလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နှင့်
ဖက်စိမ်းရောင်တိမ်တိုက်ကြားကလတစ်မင်း... နွယ်...

ပခုံးပေါ် အမြဲလွယ်ထားလေ့ရှိသည့် ကင်ဇီအိတ်၊ ခေါင်းစည်းပဝါနှင့်
လွှာဖိနပ်ဖြူဖြူကလေးကို ချောင်းစပ်မှာလှမ်းတွေ့ရသည်။

နွယ်ကလမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမချွတ်တမ်းဝတ်လာခဲ့သည့်
ကွန်မင်ဒိုတံဆိပ် ရေညှိရောင် ဂျာကင်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးချောင်းစပ်ဆီသို့
လှမ်းပစ်လိုက်သောအခါ ရှင်းကျော့သောကိုယ်နေကောက်
ကြောင်းကိုခန့်မှန်းမိလျက်သားရှိ၏ ။

ခေါင်းစည်းပဝါကို ဖြုတ်ချထားသဖြင့် ဖားလျားဝေကျနေသော နွယ်
ဆံပင်တွေမှာထိုင်ထားသော ကျောက်တုံးနှင့် မထိလှလှထိလှလှ ဝေဝေကျနေသည်။
နံ့သာရောင် ရှိသလောက်နှင့် ရှားရင့်ရောင်မြှောင်ထဘီကြောင့်
ဝင်းဝင်းပပအသားအရေနှင့် စိုပြည်သောအလှ ပေါ်လွင်လာသည်။

နွယ်မျက်နှာပြင် ၌ ရေမှုန်ရေစက်ကလေးတွေ
ခိုတွယ်ဆဲရှိမယ်လား..... အနီးကပ်မြင်ရလျှင် ကြည့်လို့ မဝချင်စရာပါပဲဟု

စိတ်ကူးဖြင့် ရင်ခုန်ရသေးသည်။

စောစောကရေစပ်မှာလျှောက်သွားရင်း နွယ်
မျက်နှာသစ်သည်ကိုအမှတ်ရ၏ ။

နွယ်ကကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်လျက် ထဘီကို သလုံးသားတစ်ဝက်ကျော်မျှ
သိမ်းမလိုက်ပြီး ခြေနစ်ဖက်ကိုရေထဲမှာ လှုပ်ခါဆေးကြောနေသည်။ ခဏကြာတော့
ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်ငိုက်ယွန်းကာ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေခပ်ယူလိုက်သည်။

“အို.....သူ့မျက်နှာသစ်ပြန်ပြီ၊ အေးလေခရီးပန်းရှု ၁ ပြီပဲ။ နွမ်းရှာပြီပဲ”

နွယ်ကလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေကိုခပ်ယူကာမျက်နှာအထပ်ထပ်
သစ်နေသည်။ ရေစက်လက်ဖြင့် ကြာငုံလိုလှရက်သည့် နွယ်လက်ချောင်းကလေးတွေ
အနေအထားကိုစိတ်ရှိလက်ရှိငေးနေ၏ ။

နက်မှောင်ရှည်လျားသည့်ဆံနွယ်တွေ လေထဲမှာပျံ့ဝဲနေတာ
မြင်ရပြန်တော့ လင်းဇော်က ပုံပြင်ထဲမှာ ကြားဖူးသည့်
ရေသူကလေးကိုဖျတ်ခနဲသတိရသည်။

ပုံပြင်ထဲကရေသူမကလေးက စကားမပြောတတ်သလိုသည်
မိန်းကလေးကလည်း စကားနည်း လှပေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးသူက စ၍
စကားပြောသည်မရှိ။

သူစိမ်းယောက်ျားတွေကြားမှာတစ်ဦးထံလိုက်ပါလာသည့် မိန်းမသားမို့
အနေရအတိုင်ရခက် ရှာမည်စိုး၍ စကားမပြောကြည့်သည်။
သူကခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါအမူအရာဖြင့် မလုံလောက်သောမေးခွန်း
များကိုသားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစတိုးညှင်းစွာဖြေတတ်လေသည်။

ကိန်းခန်းကြီးကျယ်စွာတင်းမာသောမျက်နှာပေးဖြင့်လူန္ဒြေဝတ်ရုံလွှာကိုဒ
ခြင်းမဟုတ်တာတော့ လင်းဇော်နားလည်မိသည်။

စူးလက်တောက်ပသောမျက်လုံးများဖြင့် တစ်ဖက်သား၏
ဆက်ဆံမှုကိုတလေးတစားတုံ့ပြန်မြဲ၊ စူးရှသယောင်နှင့် စေ့စေ့ကြည့်လျှင်
ညှို့မှိုင်းလဲ့ရီသောမျက်လုံးများ၏ သိမ်မွေ့ခြင်းကိုလင်းဇော် ခံစား ရသည်။

အလှုပ်အခတ် အရွေ့အလျားနည်းပါးသောမျက်လုံးမျက်တောင်တို့၏
အသရေကတစ်ခါတစ်ရံ ပွင့်လန်းလာသောအပြုံးတို့ကို မြတ်နိုးစဖွယ်ရှိစေသည်။
တည်ငြိမ်အေးဆေးခြင်းသည် နွယ်၏ ပကတိ စရိုက်သဘာဝ။

တစ်ကိုယ်တည်းအေးဆေးစွာချောင်းထဲမှာ အပန်းဖြေနားနေသော
ရေသူမကလေးကို တိတ်တခိုး ငေးကြည့်နေရင်း မိမိဘာသာမလုံမလဲ ဖြစ်လာ၏ ။
မတရားသဖြင့် အခွင့်အရေးယူမိသည်ကို အပြစ်ရှိ သလိုနောင်တရသည်။

မနောက်နှင့်ပင် မထိပါးရက်ပါဘူး နွယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အပန်းဖြေပါ။ နားနေပါ။ အားယူပါတော့။

လင်းဇော်ကကိုယ်ကိုတစ်ဖက်ပြန်လိုမ့်ပြီးနေရာရွေ့သည်။
ကျောအောက်မှ ခင်းထားသည့် အင်ဖက်တွေ
ကစဉ်ကလျားရွေ့လျားကုန်သည်ကိုသိသော်လည်းမပြုပြင်လိုတော့။ မြေမှုန့်၊
သဲစတွေ ပေကျံမှာကိုလည်းမမှုလိုတော့။

ချုံနွယ်တွေ ခြောက်သယောင်း၍ မြက်ခင်းတွေ
ပါးလျားနေပြီဖြစ်သောသည် တောစပ်မှာ ကားပျက်ပြီဆိုကတည်းက လင်းဇော်
အင်ဖက်တွေခူးဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

မကြုံဖူးသောလမ်းခရီး အတွေ့အကြုံကြောင့် ကိုယ်လက်နာကျင်လှပြီး
ကျောခင်းလဲလျောင်း ပစ်လိုက်ချင်သည်။
အင်ဖက်တွေကိုပဲဆက်စပ်ပြီးခင်းရတော့မည်။

‘ရှပ်ကျိုးသွားပြီဆရာ’ ဟုဒရိုက်ဘာက ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့်
မျက်နှာချိုသွေးသလိုလို၊ တောင်းပန်ချင်သလိုလိုကြေညာတော့

သူငယ်ချင်းဖိုးမင်းမောင်ကထဆဲသေး၏။

“ကျုပ်ငှားတုန်းကခင်ဗျားကားသေသေချာချာလုပ်ထားပါတယ် ဆိုဗျ”

ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဒေါပွကာကားသမားကိုဖိဟောက်နေသည်။

“လုပ်တော့ လုပ်ထားတာပဲဒေါက်တာ၊

လမ်းအကြောင်းလည်းဒေါက်တာသိသားပဲ။ ဒီလောက် ကျယ်တဲ့

ချိုင့်ကြီးကိုသစ်လုံးတွေ လှဲချပြီးမညီမညာခင်းထားတော့.....”

“ခင်ဗျားကားသမားမဟုတ်ဘူး။ ဒီအပေါ်မောင်းရင် ခင်ဗျားကားစုတ်က
ခံနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာချိန်မှပေါ့ဗျ။ အောက်လမ်းကဆင်းမောင်းမှပေါ့ဗျ”

ဒရိုက်ဘာက ကွမ်းသွေးတွေရဲနေသော ပါးစပ်ပြကြီးဖြင့်

စပ်ဖြဖြလုပ်ကာကားပြင် ကိရိယာ

တန်ဆာပလာတွေကိုတဂျောင်းဂျောင်းဆွဲထုတ်နေသည်။

မင်းမောင်ကစပယ်ယာနှင့်အတူ ကားအောက်

ကိုငုံ့ကြည့်ရင်းလှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေ၏။

ကျော်သက်ကဒုတိယနောက်ဆုံးမှ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

နောက်ဆုံးမှဆင်းမည့် အမျိုးသမီး ခရီးဖော်ကိုစောင့်စားကူညီမည့်

အမူအရာအပြည့်နှင့်။

အကြောင်းသိချင်းမို့

လင်းဇော်ကကျော်သက်ကိုမသိကျိုးကျွန်အကဲခတ်ရင်းကားနောက်ခန်းမှ

ဂျိုက်ကိုဆွဲထုတ်နေသောစပယ်ယာကလေးအားကူညီနေလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ ညီမ၊ ဖြည်းဖြည်း.....ခုန်မချနဲ့နော်။

အောက်ကသစ်လုံးတွေကမညီဘူး။ ရရဲ့လား.....အဲ.....အဲ”

နွယ်ကဘီးဖုံးပေါ်တစ်ထစ်နင်း၍ ဖြည်းညင်းစွာလျှောဆင်းသည်။

အနေအထားမပျက်။

ကျော်သက်သာအာသွက်လျှာသွက်၊ လက်ကမ်းတော့မလိုလို၊
ဆီးပွေ့တော့မလိုလိုကိုးရိုးကားရား ရှိရာမှသည် အိုးတိုးအမ်းတမ်းကျန်ရစ်၏ ။

“ဟေ့လူရှုပ်ကျိုးရုံတင် ဘယ်ကမလဲဗျ။ ဟောဒီမှာမိန်းကလေးကြီးလည်း
ကျိုးသွားပြီ၊ ခင်ဗျား ကား.....”

“ရပါတယ်.....ဒေါက်တာ”

“ခုထိရပါတယ် လုပ်တုန်း၊ နေ့တစ်ဝက်နဲ့ ပြီးမှာလားဒီကားစုတ်”

“ပြီးပါတယ် ဒေါက်တာရဲ့”

“ပြီးနေ၊ တမူးကိုညဉ့်နက်မှ ရောက်တာထား၊
ခမ်းပတ်ကိုအချိန်မတော်ကြီးမရောက်စေချင်လို့ ပြောနေတာ၊
ဒီဆရာမလေးကခမ်းပတ်မှာမျက်နှာစိမ်း၊ အေး.....အဲ.....ဆရာမ၊
သိပ်တော့စိတ်မပူပါနဲ့ ဗျာ။

ကိုဇော်ဝင်းသန်း.....အဲခင်ဗျားသွားမယ့်
တွဲဖက်ကျောင်းကကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းပါတယ်။
မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီးပို့ပေးခဲ့မယ်။ နေရာထိုင်ခင်းသူစီစဉ်ထားမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မင်းမောင်၏ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကိုဖြေကြားသော `ဟုတ်ကဲ့ပါလား၊
စိတ်မပူပါနဲ့ ဆိုသည်ကို `ဖြစ်သလိုပဲပေါ့။ ဟုလက်ခံတုံ့ပြန်သည့် `ဟုတ်ကဲ့ပါလား
မခွဲခြားနိုင်။

ညို့မောင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်
မင်းမောင်ပြောသမျှကိုစူးစိုက်နားထောင်ပြီးမှ `ဟုတ်ကဲ့ပါ။
တစ်ခွန်းတိုးညှင်းစွာဆိုသည်။

ကားပြင်ကိရိယာတွေ သယ်ရွှေ့ကာရှုပ်ရှက်ခတ်နေသော
ဂျစ်ကားအနီးတစ်ဝိုက်မှ ဖယ်ခွာပြီးအင်တိုင်းတောစပ်မှာရပ်နေ၏။

မင်းမောင်ကဒေါသမပြေ။

“လွန်တာပေါ့ဗျာ၊

ခင်ဗျားကားကကျီကုန်းလွန်တယ်ဆိုရုံရှိသေးဘီးကပေါက်တယ်။ စော်ဘွား
ရေရှင်မှာထမင်းစားတုန်း ကျုပ်ကဆီတွေ ဘာတွေ ကြည့်ထားဦးလို့ သတိပေးမှ
ဆီမလောက်တာ သိပြီး ဆီဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမှ မရှိဘဲ။ ဆရာဝန်သာ
လုပ်စားရင် ခင်ဗျားကုတဲ့ လူနာတွေ အလောင်းချင်းကိုထပ်နေမှာ”

“ဒါကြောင့်လည်း ဆရာဝန် မဖြစ်တာပေါ့ ဒေါက်တာကြီးရာ”

ဒရိုက်ဘာကကားအောက်ငဲ့၍

ဂျှိုက်ထောက်ဖို့ကြိုးစားရင်းအသံအစ်အစ်ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မရှိလို့လုပ်စားတာပဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မင်းမောင်ရာဟဲ့.....ဟဲ့”

ကျော်သက်က အင်တိုင်းတောစပ်မှာရပ်နေသော နွယ်ဆီသို့
မျက်လုံးများဝေ့ကြည့်ရင်း တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်နေသည်။

“အရေးထဲမင်းအကြောင်းငါမသိရင်ခက်မယ်။ ဟေ့ကောင် လင်းဇော်၊
ဒီငါမနိုင်မသားကို နဖား ကြိုးတင်းတင်းဆွဲထားစမ်းကွာ”

မင်းမောင်ကကျော်သက်ကိုခြေဖြင့်တစ်ချက် မထိအောင်
လှမ်းခတ်ရင်းအံ့ကြိတ်သံဖြင့် တစ်ခွန်း ဆဲလိုက်သည်။ ကျော်သက် မျက်နှာမပျက်
တဟဲ့ဟဲ့ရယ်ကာ နွယ်ရှိရာသို့ အပြေးတစ်ဝက် လှမ်းသွား သေး၏။ ပြီးမှ
နွယ်ဘေးမှဖြတ်ကာအင်တိုင်းတောအတွင်းဘက်သို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

“အကျင့်ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲလင်းဇော်”

အတွင်းသိအစဉ်းသိသူငယ်ချင်းတွေမို့ ရယ်ချင်ပုံရှိသော်လည်း
လင်းဇော်က နွယ်ကိုအားနာသနား နေသည်။

ခုမှမဟုတ်၊

ခရီးဦးစကတည်းက၊

မိမိတို့ကားဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အတူလိုက်ပါမည့်ဆိုကတည်းက.....။

*

နေရဉ္စရာတည်းခိုခန်းရှေ့မှာဂျစ်ကားကိုစက်သတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲတည်းခိုခန်းဆီသို့ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်ကြ၏ ။

မျက်နှာစာဧည့်ခန်းမှာ လူတစ်ချို့ရှိသည်။ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို
သိမ်းရုတ်ရင်းထိုင်ခုံပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို
မြင်သည်။

“ဒီမှာခင်ဗျာ..... ခမ်းပတ်ကို လိုက်မယ့်ဆရာမဆိုတာ”

အမျိုးသမီးက ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ လျှပ်ပြက်သလို
အပြုံးဖြင့် ကားဆီသို့လှမ်း ကြည့်ရင်း -

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပါ”

ဝင်းလက်သော မျက်နှာ၊ နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်ခုံး၊

မျက်တောင်အလှတို့ အဝေးကြည့် မြင်ကွင်းမှာပင် ထင်ရှားနေ၏ ။

ကားစပယ်ယာကလေးက ပစ္စည်းသယ်ရန် အပြေးတစ်ဝက် ခုန်ဆင်း သွား ဆဲ
လင်းဇော်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျော်သက်ထိုင်ခုံတန်းသို့ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။
အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်ထိုင်ခုံမှာ လွတ်လပ်စွာ ထိုင်ပါစေလေ။

“ဟေ့ကောင် လင်းဇော်၊ မင်း ရှေ့ကို လာပါလား”

မင်းမောင်က လည်ပြန်လှည့်ပြီးခေါ်သည်။

လင်းဇော် ခေါင်းယမ်းလက်ခါ အမူအရာဖြင့် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“အား ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပါပဲ”

ကျော်သက်ထံမှ အဆီအငေါ့မတည့်လှသော ရွတ်ဖတ်သံကို ကြားရ၏ ။

လင်းဇော် နားမလည်စွာ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကျော်သက်မျက်နှာက

စပ်ဖြဖြ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကျော်သက်”

“အဟဲ့.....ဟိုမှာလေ၊ ဖီဘီကိတ်စ်နဲ့ တူသလိုလို၊ ဘရွတ်ခ်ရှီးလ်နဲ့

တူသလိုလို၊ နှစ်ယောက်ပေါင်း ထားသလိုလို၊ ကိုယ်တို့ကံမကောင်းဘူးလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟူး မဆိုင်ရင်နေပေါ့ ကိုယ့်လူ၊ နောက်မှ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်မရှုပ်နဲ့၊

ပြောထားပါပေရဲ့”

မင်းမောင် မျက်နှာရှုံ့သည်ကို ကားမှန်ထဲမှာ လှမ်းမြင်နေရ၏ ။

မင်းမောင်က ကားရှေ့မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် သူတို့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း

နှုတ်ခမ်းမွေးလှုပ်ရုံမျှ တိုးတိုးပြောသည်။

“ကူပါ ကယ်ပါ၊ စောင့်ရှောက်ပါဆိုတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနှင့်

တွေ့သမျှလူကို အောက်ကျိုးပြီး ကြုံသလို ခေါင်းငုံ့လိုက်လျောသွားမယ့်

မင့်ကယ်ရီယာကောင်မလေးတွေမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သတိထားနော်။ ဒါ

ဆရာမကွ၊ အဲ့ဒါမမေ့နဲ့”

“ဆရာမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားပေါ် မိန်းမတစ်ယောက်ပါလာရင်

ငါတော့ပျော်တာပဲ”

“ဘူးပဲ”

ဟု တစ်ခွန်းဆိုကာ မင်းမောင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲသည်။

လင်းဇော်က မင်းမောင်ဆဲသံ သိပ်ကျယ်သွားသလားဟု စိတ်ပူပန်စွာ ကားနားရောက်လာပြီ ဖြစ်သော ဆရာမလေးကို ကွက်ခနဲ အကဲခတ်ကြည့်မိ၏ ။

ရှစ်ဘီးတပ် ယူအက်စ် ခရီးဆောင်သားရေသေတ္တာကြီးကို စပယ်ယာကလေးက ကားနောက် ခန်းသို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာလိပ်၊ နောက်ခန်းထဲမှာ လင်းဇော်၏ ဟင်းဘက်အိတ်၊ မင်းမောင်နှင့် ကျော်သက်တို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယအိတ်တို့အပြင် ကားသမားဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၏ အိပ်ရာလိပ်အထုတ်အပိုးတွေပါ ခြေချစရာမရှိအောင် အပြည့်ပါလာသည်မို့ ဆရာမလေး၏ ပစ္စည်းတွေ နေသားတကျ တင်နိုင်အောင် ကျော်သက်က ပြင်ဆင်နေရာချနေသည်။

“အဲ ဟိုဘက်ကထိုင် ညီမ”

အတော် ပါးစပ်ရဲ့တုံ့ကောင်ဟု စိတ်ထဲက ချီးကျူးရင်း နှင်းဆီနက်ရေမွှေးနံ့ ယဉ်ယဉ်ကလေးကို တိတ်တခိုးရှုရှုရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှာ မျက်လုံးချင်းဆုံမိမှာ စိုးသေးသည်မို့ သေးမျှင်သော သားရေကြိုး ဖြူဖြူကလေးတွေ ယှက်သိုင်းထားသော ခြေခုံဝင်းမို့မို့ကလေးတွေဆီ အကြည့်ပို့ထားရ၏ ။

လျှော်အိတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထားသော အထုတ်အပိုးတွေပေါ် ခြေချဖိနင်းထားရသည်မို့ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေ အားနာဟန်၊ မရွံ့မရဲလှုပ်ရှားဟန်ကို တွေ့သည်။

“အားမနာနဲ့ ညီမ၊ ခြေထောက်ရဲရဲတင်ထားပါ။ ဒီလမ်း ဒီခရီးမျိုးက

လူကို သက်သောင့်သက်သာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးထားပြီး သွားမှ၊
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထိုင်သာထိုင်၊ အနေကျို့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးနော်”

ကျော်သက်က အဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် စကားရောဖွဲ့ရောလုပ်စပြု၏။

ဆရာမလေးက နှုတ်ခမ်းမပွင့်သောအပြုံးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ
ကျော်သက်ကို တုံ့ပြန် သည်။

ဆရာမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းသိပါလျက် ‘ဆရာမ’ဟု မခေါ်ဘဲ ညီမ
ညီမဟူသော စကားလုံးတွေ လှိုင်းလှိုင်းသုံးပြီး ကျော်သက်တို့ ‘လုံး’ တတ်ပုံကို
လင်းဇော်အားကျချင်တင်တင်။

ကားစက်မနှိုးမီကတည်းက ကျော်သက်ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။
မျက်လုံးကိုမမြင်ရ အောင် ပြဒါးသုတ်ထားသည့် နေကာမျက်မှန်အနက်တပ်ပြီးပြီ။
ဂျစ်ကားနောက်မှီသံတန်းပေါ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီကိုက်ရုံ
ခပ်လျော့လျော့မှီရင်း ခူးထောင်ပေါင်ကားဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိပြီ။

လင်းဇော်က မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါတော့မည့်
ခရီးသွားဖော်မိန်းကလေးကို အားနာသနားစိတ်ဝင် သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလာရင်
ငါတော့ပျော်တာပဲ’

ဆိုသည့် ကျော်သက်စကားတွေကို ကြားယောင်နေသည်။
သည်ကောင်တော့ ရမ်းကားသည့် နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။

ယောက်ျားချင်းပင် အော့ချယူရသည်အထိ။

မိန်းကလေးက လင်းဇော်၏ ခူးများဖြင့် ထိတိုက်နေသော
သူ့သားရေသေတ္တာကြီးကို သူ့ဘက်သို့ အနည်းငယ်ဆွဲယူတော့မှ ‘ရပါတယ် ခင်ဗျ
’ဟု ကယောင်ကတမ်းပြောရသည်။

သေတ္တာငုံအရွှေတွင် အနည်းငယ်ငိုက်ယွန်းသွာသော မိန်းကလေး၏
လည်တိုင်အလှကို သတိ ထားမိသည်။ ချောကလက်ရောင် ပိုးစဖြင့်
ဆံပင်တစ်အုံလုံးကို ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ထားသည့်ကြားက
ကုပ်သားပေါ်လွန်လျှောကျနေသော ဆံလိပ်ကလေး တစ်ခွေနှစ်ခွေ၊
ကျစ်လျစ်သိုသိပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားသော သူ့ယာဉ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
သည်ဆံခွေကလေးတွေသာ မခိုတရို့ရှိမည်ထင်ပါရဲ့။

ရှားရင့်ရောင်လုံချည်၊ လည်တိုင်ရင်းအထိ ဇစ်များဆွဲစေ့ထားသော
စစ်စိမ်းရောင်ဂျာကင်အကျ..ပွ ကြီးနှင့်မို့ သူ့ကိုယ်နေကောက်ကြောင်းကို
မခန့်မှန်းနိုင်။ သွယ်လျလေမလား၊ အနည်းငယ် တုတ်ခိုင်သူပေ လား ခွဲခြားမရ။

ဆံပင်တစ်အုံလုံးမြုပ်အောင် ပဝါဖြင့် စည်းနှောင်ရစ်ပတ်ဟန်၊
အပွင့်အခက်အနွယ်အမျှင် မပါ သည့် အရောင်မှိုင်းမှိုင်းကို ရွေးချယ်ဟန်၊
ဂျာကင်အကျ..ကို ဇစ်ဆုံးတင်၍ ဝတ်ဟန်တို့ကို လင်းဇော် သတိ ထားကြည့်မိ၏ ။

ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော ခေတ်ပေါ်ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုဟု
ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ခံစားရသည်။ ကျော်သက်ကို ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့
မျက်စိအောက်မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မကြုံရဘူးပေါ့ ညီမလေး ရယ်။

စိတ်ထဲက ဦးတည့်ရာတွေးရင်း တကယ့်နှမငယ်လေးတစ်ဦးပမာ
ကြင်နာသနားစိတ်တွေပွားစီးလို့ နေဆဲ။

ကားဘီးများ လိမ့်စပြုသည်။

ခရီးစဉ်ဟူသောအသိက ဖျတ်ခနဲဝင်၏ ။ ကလေး-တမူးခရီးစဉ်အစ၊
အကျင့်ပါနေသော လင်းဇော်က လက်ပတ်နာရီ မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။
နံနက်ခြောက်နာရီ လေးဆယ်မိနစ်။

ပြီးတော့လည်း မေ့သွားမည်သာဖြစ်သည်။

သည်လို့နှင့်မနေ့က လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်ကိုလည်း နာရီကြည့်ခဲ့ပါလျက်

ခုမေ့ပြီ။

*

အချိန်နာရီတွေ ကာလဒေသတွေကို အမှတ်ထင်ထင်မရှိတတ်သော
လင်းဇော်က လူ့မျက်နှာ စရိုက် အမူအရာ အလှုပ်အခတ် အရေးအခင်းတွေကိုတော့
အသိအမှတ်ကြီးသည်။

ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရင်၊ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ
ကျွန်မတို့လေယာဉ်ဟာ ကလေးလေဆိပ် ကို ဆင်းသက်ပါတော့မယ်။ ခရီးသည်များ
မိမိတို့ရဲ့ထိုင်ခုံခါးပတ်များကို ပတ်ထားကြပါရန်...။

လေယာဉ်မယ်၏ အသံချို့ချို့ကလေးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ
လင်းဇော်ကြားလိုက်၏။ သူ့အာရုံ က လေယာဉ်၏ ပြင်ပသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

တစ်စတစ်စ ပီပြင်ထင်ရှားလာသော တိုက်တာအိမ်ခြေတွေကို
မှန်ပြတင်းမှ ငုံ့စီးကြည့်မိ၏။ စိမ်း လန်းသော တောတောင်ရေမြေက မြို့ကွက်ကို
အနားသတ်သည်သို့ရှိသည်။

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လေယာဉ်ဆင်းနေသည့်ကို အသက်အောင့်ထားလျက်က
နားထဲမှာ ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ ပေါက်ကွဲသလို ခံစားရသည်။
နားစည်ကွဲပြီထင်ပါရဲ့။

ခေါင်းထဲမှာ ဝေဝါးလာသည်။ အာရုံတွေမကြည်လင်နှင့်
မျက်စိအောက်မှာ အိမ်ခေါင်မိုးတွေ ပြေးတက်လာသလို အံ့အားသင့်သွားပြီး
လေယာဉ်ဘီးနှင့် မြေကြီးထိသည်ကို ဒုတိယခနဲသိလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း..လေယာဉ်ကွင်းက မြို့လယ်ကောင်မှာပါကလား။
အိမ်များအလယ်ကို ဝေါခနဲထိုးဆင်း လာသည့်လေယာဉ်။

နာရီကိုမှတ်မှတ်ရရ ငုံကြည့်ဖြစ်သေး၏။ သို့သော်

ကလေးလေဆိပ်ဟူသော စာတန်းကိုရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ပြီး

လေဆိပ်အဆောက်အအုံရှေ့က လူအုပ်ထဲမှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်

မြင့်မြင့်မားမား လက်ပိုက်ရပ်နေသူတစ်ယောက်ကို မင်းမောင်များလားဟု

ထင်လိုက်ကာ အာရုံတွေပြောင်းသွားသည်။

ဟုတ်မှာပါပဲ။

များသောအားဖြင့် အရပ်အမောင်းမြင့်လျှင် လူနေလူဟန်

ခပ်ကိုင်းကိုင်းဖြစ်ကုန်ကြသည်ချည်း။

မင်းမောင်တစ်ယောက်သာ အရပ်မြင့်သည့်ကြားက

မားမားမတ်မတ်တောင့်တင်းစွာရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို

ငုံ့မိုးကြည့်တတ်သူ။

မင်းမောင် မတ်တပ်ရပ်ဟန်ကို ကျောင်းမှာကတည်းက

လင်းဇော်အားကျဖူးသည်။ သူမို့ လက်ပိုက်ရပ်နေပြီဆိုလျှင် လောကဓံမုန်တိုင်း

ရိုင်းချင်ရိုင်း၊ ကြမ်းချင်ကြမ်း မဖြူတမ်းအန်တုမည်သို့ ထင်ရ၏။ တော်တန်ရုံနှင့်

တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ ပကတိတည်ငြိမ်ဝံ့စားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဥပဓိရုပ်

အပြည့်ရှိသည်။

လင်းဇော်တို့ကတော့ ဖီလင်သမားလေ။ ထိခိုက်လှုပ်ရှားလွယ်သူလို့

ဝန်ခံရမည်။ ပျော်ရွှင်မြူးထူး သည့်အခါ ကမ္ဘာဦးအစက သံလွင်ရွက်ကို

ကိုက်ချီပျံဝဲသည့် ချိုးငှက်ငယ်၏ ဦးခေါင်းလို ကောင်းကင်ပြာ ကို ထိုးဖောက်မတတ်

တက်ကြွဖူးပါရဲ့။ ဆွေးပြီဆိုလျှင် ပခုံးပါးဝယ်ထိလှမတတ်ပင်။ လင်းဇော်က အစွန်း

နှစ်ဖက်မှာ ဘယ်ညာကူးတတ်သူ။

ဒါကြောင့်လည်း ဆေးကျောင်းရောက်ခဲ့တာချင်း အတူတူ မင်းမောင်က

ဆရာဝန်ဖြောင့်တန်းစွာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်က ဒုတိယနှစ်မှာ ကတိမ်းကပါး

တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

ပထမတော့ ဂီတဝါသနာရှင် ကျောင်းသားတို့ အုပ်သင်းဖွဲ့မိခြင်း သက်သက်ပါပဲ။ မိန်းကလေး ဆောင်တွေမှာ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် လှည့်လည်ကာ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းဆိုရင်းက သီချင်းဂီတနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်တစ်ချို့မှာ စပ်စပ်စပ်စပ် ရောဖြစ်သည်။

သည်အခိုက်မှာ မမျှော်လင့်သော အခြေအနေတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လာပြီး လင်းဇော် ပန်းတိုင် ပျောက် ခဲ့ရလေသည်။

သည်တုန်းကတည်းက မင်းမောင်သူငယ်ချင်းပီသခဲ့တာတွေကို လင်းဇော်နွေးထွေးနားလည်ခဲ့ရပါ ရဲ့။ သည်လိုပင် မားမားမတ်မတ် လက်ဝိုက်ရပ်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ဖေးကူစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ် တည့်တည့်လျှောက်သူ မင်းမောင်ကတော့ နယ်စပ်မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ ဆရာဝန်အဖြစ် အောင်မြင်လျက်ရှိပြီလေ။

လေယာဉ်တံခါးပွင့်သည်နှင့် အဦးဆုံးဆင်းမည့်သူက လင်းဇော်ဖြစ်နေသည်။ လေဆိပ်အဆောက် အအုံကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... မင်းမောင်မှ မင်းမောင်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေယှက်မျှ ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်နေသည်။

မင်းမောင်နှင့်ယှဉ်လျက် ဂျင်းဝတ်စုံနှင့် လူကလည်း မျက်မှန်နက်ကြီးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ် မြှောက်ပြနေ၏ ။

အသေအချာကြည့်မှ ပြုံးထားသောနှုတ်ခမ်းတွေ နားရွက်ဆီ ချိတ်လုနီးပါးရိသည်ကိုမြင်ရကာ...

‘`ကြည့်စမ်း..ကျော်သက်လည်း ပါလာတာကိုး...’

အားပါးတရ စိတ်ထဲက ကျိုး၍ ဆဲလိုက်ရင်း

လေယာဉ်လှေကားထစ်တွေကို ဘယ်လိုနင်းပြီး ဆင်းခဲ့မိမှန်းမသိဘဲ မြေပြင်သို့
ရောက်လာ၏ ။

+ + +

နှင်းကြွင်းစနတို့ ပါးလျားစပြုပြီကို ခုမှ သတိထားမိသည်။

မင်းမောင်နောက်ဘက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကာ -

‘‘ဟေ့ကောင် လင်းဇော်... နေကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ မင်း ဒီလို နေမျိုး

မြင်ဖူးရဲ့လားလို့...??

သူညွှန်ပြရာသို့ ယောင်တိယောင်ကန်းဖြင့် လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

အို ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြည့်စမ်း..ငွေမင်စွန်းနေတဲ့ နေဝန်း။

လင်းဇော် အတွေ့အကြုံအရတော့ နေကို ပန်းသီးမှည့်လို

နီနီရဲလျက်လည်း တွေ့ဖူးသည်။ ရွှေမှန် ကင်းလို အရောင်အလျှံ ဝင်းဝင်းနှင့်

မျက်စိကျိန်းစပ်စွာ မြင်ရဖူးသည်။ ဒါပါပဲ။ သည်နှစ်မျိုးပါပဲ။

‘‘အေးကွ... နေထွက်တာကလည်း လသာနေတာနဲ့

တူပဲတူသေးတော့ကွာ??

‘‘ဆွတ်ပျံ့စရာလေးတွေပေါ့ကွာ၊ မင်းဟိုတုန်းက ပြောလေ့ရှိတာလေ

သတိရသေးလား??

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ပြီးထွေထွေစိုက်ကြည့်နေသော

မင်းမောင်နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံမိကာ သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်၏ ။ ငယ်တုန်းကတော့

တစ်ရာသီပြီး တစ်ရာသီ ပြောင်းလဲရွေ့လျားနေသော ဩကာသ လောက

သဘာဝတရားတွေကို လင်းဇော်မခွဲနိုင် မခွာရက်လောက်အောင်

သံယောဇဉ်တွယ်ဖူးသည် လေ။

ညစဉ်လို မိန်းကလေးဆောင်တကာလှည့်ပြီး ဂစ်တာတီးနေသူမို့

စာကျက်ဖို့၊ အတန်းမပျက်ဖို့ သတိပေးရသူကလည်း မင်းမောင်ပါပဲ။

ဒါကိုဆင်ခြေနှင့် ငြင်းဆန်ရင်း သတိပေးသူကိုပါ
ပြန်ပြီးအဖော်ဆွယ်လိုက်သေးသည်။

‘‘နင်းဖွဲ့ဖွဲ့အောက်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သီချင်းဆိုရတာ
ဆွတ်ပျံ့စရာကောင်းတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား တစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်ပါလား။’’

‘‘နေပါဦး ... ဘာကဆွတ်ပြီး ဘာကပျံ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းစမ်းပါဦး၊
ငါမသိလို့။’’

မင်းမောင်ကတော့လင်းဇော်တို့ ခြေအေးဝမ်းရောင်အုပ်စုကို
ဘယ်တော့မှ အားပေးအားမြှောက် မပြုခဲ့ချေ။ အိပ်မက်မှ
အတန်တန်လှုပ်နှိုးခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် လင်းဇော်က ထွေပြားမြဲ။

မိုးသည်းသည်းစွေလျှင်လည်း ဆွတ်ပျံ့ချင်သည်။ နွေရွက်တွေ
တဝဲဝဲကြွေတာမြင်လည်း ဆွတ်ပျံ့ ချင်သည်။

တစ်လောကလုံး ရှိရှိသမျှကို ဆွတ်ပျံ့စဖွယ်ချည်းမြင်ကာ
တစ်ရာသီမပြတ်တစ်ရံမလပ် ဆွတ်ပျံ့ နေ၏ ။

သို့ဖြင့် -

ဪ ... ခုတော့ ရယ်စရာပါပဲကွယ်။

မနေ့က ကိစ္စတွေကို သည်နေ့ပြန်တွေးလျှင်
ရယ်စရာဖြစ်တတ်သည်လား။

ဂျိုင်းခနဲ ခုန်ဆောင့်သွားသော အရှိန်ဖြင့် လင်းဇော် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။
ရှေ့သို့ ပြိုလဲလုလု၊ နီးရာကိုလှမ်း၍ လက်ထောက်အားပြုထိန်းလိုက်ရသည်။

အားပြုထောက်ထားသော လက်ကိုတော်တော်နှင့် ပြန်မရပ်သာ၊
ကျင်းချိုင့်ထူပြောသော မြေလမ်း ပေါ်မှာ ကားသည် ခလောက်ဆန်အောင်

ခုန်ပေါက်ဆဲရှိ၏။

ယူအက်စ်သေတ္တာ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာကို
အားပြုဖိထားလျက်သားရှိသည်ကို သတိထားမိမှ လက်ကိုနေရာရွှေ့ဖြစ်သည်။
မလိုအပ်ပါဘဲ ဘာကြောင့်များ အားနာစိတ်တွေဝင်လာရသည်မသိ။

ကိုယ့်ကြောင့်သူသေတ္တာ ခြေရာလက်ရာများ ပျက်သွားလေသလားလို့
စိုးရိတ်စိတ်များကလည်း မလိုအပ်ပါဘဲ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ စောစောက
ဖိခဲ့မိသောနေရာကို လက်ဖဝါးဖြင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ပွတ်သပ်မိသည်။

တိပ်ဖြင့်အုပ်ကပ်ထားသော အင်္ဂလိပ်စာတန်းကလေးတစ်ခုကို
လက်ဖဝါးပြင်အတွေ့ကြောင့် ငုံ့ကြည့်မိလေသည်။

ပထမဆုံး စာလုံးပေါင်းကို `နဲ့`ဟုအသံထွက်ပြီး ဆက်ဖတ်ကြည့်တော့ -
`နဲ့ဦးမွန်`

သူ့နာမည်ထင်ရဲ့၊ နောက်ဘက်စာလုံးနှစ်လုံးနှင့် တွဲစပ်ကြည့်တော့မှ
ပထမစာလုံးပေါင်းကို `နွယ်`ဟု အသံထွက်ချင်စိတ်ပေါ်သည်။

`နဲ့ဦးမွန်`မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

`နွယ်ဦးမွန်`ပဲ ထင်ပါတယ်။ `နွယ်ဦးမွန်`မှ
အဓိပ္ပာယ်လည်းရှိပိုပြီးတော့လည်းလှ၊ ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့
သီချင်းတစ်စလေ။

`နွယ်ဦးမွန်`မို့ ချစ်ထွတ်တင်သည်တဲ့။

လင်းဇော်သည် ငယ်စိတ်ငယ်သွေးတွေ ပူနွေးလှိုက်ခုန်လာကာ
`နွယ်ဦးမွန်`ဆိုသည့်နာမည် ကလေးကိုပင် ဆွတ်ပျံ့စွာ ခံစားနေမိ၏။

ကိုယ့်ရင်ထဲ ခံစားနေမိတာတွေ မင်းမောင်သာသိလျှင် `ငကြောင်
`ဟုဆဲကောင်းဆဲမည်။ `သူငယ်နာမစင်သေးပါလား လင်းဇော်ရာ`ဟု

ကရုဏာတစ်ဝက်ဖြင့် ဆူပွက်ကောင်းဆူပွက်မည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အပြုံးမပျက်
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရုံပင်။ လင်းဇော်သဘောကတော့ `အနုပညာသမားတို့သည်
ကလေးစိတ်မပျောက်သူများဖြစ်ကြကုန်၏ `ဆိုသည့်အဆိုအမိန့်တစ်ခုကိုပင်
ထောက်ခံချင်တင်တင်။

ကိုယ်ကအစဉ်နုပျို ရွန်းစိုနေသော နှလုံးသားဖြင့်
လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေတဲ့ကောင်ပဲ။ အနုပညာ သမား။ ဂီတသမား တစ်ယောက်ပေပဲ။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ ရလောက်သော ဂီတပညာတစ်ရပ်ကို
လင်းဇော်ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် တတ်မြောက်သည်။

ဂစ်တာတစ်လက်ရှိလျှင် သည်တစ်သက် လူလုပ်၍ ရပြီဟူ၍ လည်း
မိမိကိုယ်မိမိ ယုံယုံရဲရဲရှိသည်။ လင်းဇော်သာဂစ်တပိုက်၍ ဝင်လာမည်ဆိုလျှင်
မည်သည့်ထိပ်တန်းခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းကမဆို ဝမ်းမြောက် အားရ ကြိုဆိုကြမည့်
အနေအထားမျိုးမှာ ရှိသည်ဆိုတာကလည်း လင်းဇော်နားလည်သည်။

ပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင် လင်းဇော်က ဝံ့စားရဲသလောက်၊
စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း သိမ်ငယ်စေ လောက်အောင် ဖန်တီးနိုင်ရက်လှသော
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်မိလျှင် ပခုံးသည် အလိုလို ကျုံ့သည်ထက်
ကျုံ့သွားသည်ထင်ရလေ၏ ။ ခေါင်းကိုငုံ့သည်ထက် ငုံ့ပစ်ချင်စိတ်ပေါ်သည်။

ဂစ်တာပိုက်၍ မမွေးခဲ့ရုံတစ်မည်၊ လူမှန်းသိကတည်းက ဂစ်တာကို
ဖက်ကာ ကြီးပြင်းလာရသည့် ဘဝပေးအခြေအနေကို ကျေးဇူးတင်ရမည်လား။
သို့သော် အဆိုတော် `သက်ဦးခင်'၏ `သား` ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကိုတော့ ရင်နင့်စွာ
ခံစားနေရပါပြီ။

+++

တကယ်တော့ အဆိုတော်သက်ဦးခင်ဘဝက စန္ဒရားလှိုင်းအောင်၏ ဇနီးမယားအဖြစ်သို့ စုတေ စိတ်ကျဘဝတစ်ဖြစ်လဲခဲ့ရခြင်းကို စာနာမိပြန်တော့ ပိုပြီးကြေကွဲနာကျင်ရသည်။

‘အမေ’ဆိုတာကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး သာမန်အနုပညာသည်တစ်ယောက်နှင့်ပဲ လင်းဇော် စဉ်းစားကြည့်သည်။

တင်တင်မြ၊ ချစ်စံပယ်၊ သန်းသန်းဆင့်တို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်ထွန်းတောက်ခဲ့ဖူးသော ကြယ်တစ်ပွင့် ‘သက်ဦးခင်’။

သောတရှင်လိုရာ ဓာတ်ပြားခန်းမှ လည်းကောင်း၊ စစ်မြေမှ ချစ်ဆွေတို့လိုရာ တေးသီချင်းကဏ္ဍမှ လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်နောက်ခံသီချင်းကဏ္ဍမှလည်းကောင်း၊ အခန်းကဏ္ဍပြောင်း၍ တစ်နေ့မပြတ် ထုတ်လွှင့်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသော ‘သက်ဦးခင်’၏ ရွှေရောင်နေ့ရက်များစွာ...။

ချို့ပြီးအသံထက် ပို၍ နွဲ့သော သက်ဦးခင်၏ ထူးခြားသော ဆိုဟန်ကို တတမ်းတတရှိသည့် သောတရှင်များစွာ။

ရွှေရောင်တောက်ပနေသော ကာလမှာ ကျော်ကြားအောင်မြင်သော မိန်းမတို့ ကြုံရမြဲဓမ္မတာ အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုကို ခါးစည်းခံနေရ၏ ။ သည်တုန်းက လင်းဇော် ဆယ့်လေးနှစ်သား အရွယ် ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ အမေမျက်ရည်ကျတာတွေ၊ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုတာတွေကို မြင်ဖူးစပြုခဲ့သည်။ ထိန်းချုပ် ဟန်ဆောင်နိုင်လွန်းသော အမေပင်ကိုစွမ်းရည်ကြောင့် လင်းဇော် စိတ်အနှောင့်အယှက် သိပ်မဖြစ်လှဘဲ အေးချမ်းစွာ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့၏ ။

အဖေနှင့်အမေတို့၏ ပင်ကြားအက်နေသော

အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို လုံးဝမရိပ်စားမိဘဲ ဆယ်တန်းကို
အမှတ်ကောင်းစွာဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆေးတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးစနှင့် ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်မီ ကြားကာလများစွာ
အားလပ်နေသော အချိန်တွေမှာ အိမ်တွင် အနေများလာတော့မှ တငွေငွေ
လောင်မြိုက်နေခဲ့သော အိမ်တွင်းမီးကို သတိပြုမိသည်။

တစ်နေ့ ...

အဖေနှင့်အမေ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားစစ်ပွဲဆင်နွှဲကြသည်ကို
မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ဖူးသည့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်။

အမေက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသို့ သီချင်းသွားဆိုဖို့ ဝတ်စားပြင်ဆင်
နေဆဲဖြစ်မည်ထင်သည်။

ရုံးမှပြန်ရောက်စ အဖေကို ကားမောင်းပို့ပေးဖို့ ပြောမိသည့်
အမေ့အမှားက စလေသည်။

‘ ‘မောင့်ကို စောင့်နေရတာ နဲ့ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျနေပြီ??
ဟူသည့် အမေ့အပြစ်တင် စောသံကိုလည်း သည်းမခံချင်ဖွယ်။

ရင်းနှီးပွင့်လင်းသည့် လင်မယားလို
သဘောထားရှင်းနေလျှင်တော့လည်း ဘာမျှ အကြောင်း မဟုတ်။ ခုတော့နဂိုက
အခံကလေးတွေ အငုတ်ကလေးတွေရှိထားသည်မို့-

“ဒီအိမ်မှာ မင်းကိစ္စတွေချည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လောကမှာ
မင်းကိစ္စချည်း အရေးကြီးတယ် မမှတ်ပါနဲ့။ ငါလည်း
အလကားကောင်မဟုတ်ပါဘူးကွ။ မိန်းမထဘီနားခိုစားနေတဲ့
ငတုံးမဟုတ်ပါဘူးကွ။ ငွေစာရင်းအရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကလည်း
အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ ဗဟိုရလောက် တော့ အရေးကြီးပါသေးတယ်ကွ။

နေရာတကာ မင်းနောက်က တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ခစားမနေ နိုင်ဘူး”

အမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်အယောင်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲဖြတ်သန်းသွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။
အမေမသိမသာနှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်တော့ ရင်နှင့်မဆံ့အောင် မျိုသိပ်နေရသည့် ဝေဒနာ တွေကို ခန့်မှန်းလိုက်မိသလိုရှိသည်။

“ဒါလောက်ထိအောင်တော့ သက်အပေါ်
အထအနမကောက်သင့်ဘူးထင်တယ်မောင်။ မောင် မအားဘူးဆိုရင် ရပါတယ်။
သက်ဘာသာသက်မောင်းသွားပါ့မယ်”

“ကိုယ့်ကားကတော့ ရုံးကို တစ်ခေါက်ပြန်စရာရှိတယ်”

ဖေဖေ “ဂျစ်”ပြီဟု အတပ်သိလိုက်သည်။ အမေ့မျက်နှာ မည်းခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေ စူးစူးလက်လက် အရောင်ထွက်လာ၏ ။

“ကိုယ့်ကိစ္စတွေ အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတာ
စိတ်ဝင်စားမယ့်လူမရှိမှန်းသိလျက်နဲ့ အိမ်ပြန်လာမိ တာ။ ဘဝတူအရာရှိချင်း
တိတ်တိတ်ကျိတ်သိမ်ငယ်နေရတဲ့အဖြစ်၊ အများအမြင်မှာတော့ ဦးခင်မောင်ဇော်
ကတော်က အဆိုတော်သက်ဦးခင်...တဲ့။ ဟဲ...ဟဲ... အထင်ကြီးလိုက်ကြတာ။ ဟဲ...
ဟဲ။

လူကိုအရာရှိမှန်းမသိတဲ့ တချို့ကလည်း ဒါသက်ဦးခင်ရဲ့ ယောက်ျားတဲ့။
လူကိုနာမည်ကျော် အဆိုတော်မတစ်ယောက်ရဲ့ လက်သပ်မွေးဝက်ကလေးလို့
ထင်တဲ့လူက ထင်၊ ဟဲ... ဟဲ မသက်ဦးခင် ရယ်၊ ကျုပ်အဖြစ်က “နာ”လွန်းပါတယ်။
တော်ပါပြီ အေးအေးနေပါရစေတော့။ သန့်သန့်လေး... သန့်သန့် လေး”

အဖေ့စကားတွေ အကြာကြီးနားထောင်မိတော့မှ
ကြည့်စမ်းမသောက်စဖူး အဖေသောက်လာပြီ ပေါ့။ မူမမှန်သော
လေသံဟန်ပန်တွေနှင့် စကားထဲက ဇာတိပြလာသည်။

“အိမ်နှင့်မတူတဲ့ နေရာကြီးကို ပြန်ရမှာကြောက်လွန်းလို့ ကလပ်မှာအချိန်ဖြုန်းပါသေးတယ်။ ကလပ်မှာကျတော့လည်း အဖော်မရှိ၊ ဘဝတူအရာရှိတွေက အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ချင်တဲ့လူချည်းပဲ ကိုး။ တော်ပြီဗျာတဲ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မိန်းမက စိတ်ပူနေမယ်တဲ့။ ဟဲ... ဟဲ နားလည်ရဲ့လား ဒေါသက်ဦးခင်၊ ခင်ဗျားစိတ်ပူတာကတော့ ခင်ဗျားကိစ္စ နောက်ကျနေလို့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါသက်သက် အထ၊အနကောက်တာ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာတခြားလူတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလို သာမန်အနေအထားမျိုးမဟုတ်ကြောင်း မောင်သိရက်နဲ့ သက်သက်ကတ်ဖဲ့လုပ်တာ၊ အိမ်မှာအလကားနေရစ်တဲ့ မိန်းမတွေကတော့ လင့်ကိစ္စတစ်ခုပဲ စောင့်အရေးသယ်နိုင်မှာပေါ့။ သက်က မောင့်လိုပဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့မိန်းမ၊ အိမ်ထောင့်ဝန်ကို ဦးပွဲထမ်းနေတဲ့မိန်းမ”

“ဟေ့... တော်စမ်းကွာ။ ဘာအိမ်ထောင့်ဝန် ဦးပွဲထမ်းတာလဲ။ ငါကတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း ထမ်းနေတဲ့ကောင်မို့လား။ လူစဉ်မမီတဲ့ကောင်မို့လား။ မင်းနေတတ် စားတတ်ရင် ဒီမှာမရွှေ့သက် သားတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါကွ။

ငါ့လခ ငါ့လုပ်စာ အေးဆေးထိုင်စားလို့ ရပါတယ်။ မင်းဘာသာ မနေနိုင်လို့ သီချင်းထထဆိုနေ တာ။ လူသူလေးပါးက ဟေးလားဝါးလား ဟစ်အော်လက်ခုပ်တီးတဲ့ အရသာလေးကို တမက်မောမော ဖြစ်နေတာ။ ဒါကို မင်းဝန်ခံ၊ အိမ်ထောင့်ဝန်ထမ်းသလေး ဘာလေးနဲ့ ငါ့ကိုသိက္ခာကျအောင် မစော်ကားနဲ့။

အေး ပညာနဲ့ ပိုက်ဆံရှာရတဲ့အလုပ်က “လေ”နဲ့ ပိုက်ဆံရှာရတာ လောက်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့ ကွာ။ ဘွဲ့နှစ်ခုနဲ့ရင်းနှီးပြီး တစ်လလုံးရှာတဲ့ငါ့ဝင်ငွေဟာ မင်းအတွက်တော့ တစ်ပွဲစာ “လေ”နဲ့ ရှာသလောက်ပဲ

ရှိမှာပေါ့။ လတ်တလော စန်းထနေတာလေးနဲ့ ဘဝင်မြင့်ပြီး ငါ့လိုကောင်ကိုတော့
ခွာရာ ချင်းမတိုင်းသင်းဘူး မရွှေ့သက်၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ငါမို့ ရူးသလို
ပေါသလိုလုပ်ပြီး သည်းခံပေါင်းနေတယ် မှတ်ပါ။

ဖိုး... တေးသံရှင် သက်ဦးခင်တဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်လို
ထားမရတဲ့မိန်းမ၊ မိန်းမအဖြစ်နဲ့ သုံးမရတဲ့ မိန်းမ၊ ရှိုးကွေ့စိတ်
ထည့်ဖို့လောက်ကလွဲပြီး...”

“ခွမ်း...”

ဖေဖေအနားက ပန်းအိုးတစ်လုံး အစိတ်အစိတ်အမြွှာမြွှာ ကျကွဲသည်ကို
အထိတ်တလန့် မြင်လိုက်ရပြီး ဒေါသနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော အမေမျက်နှာကို
မမြင်စဖူးမြင်ရသည်။

အခိုးအလျှံရဲရဲ ပေါက်ကွဲနေသည့် မီးတောင်တစ်ခု၊ ချော်ရည်ပူများ
လျှံကျသလို အတောမသတ် စီးဆင်းနေသည့် မျက်ရည်များ။

တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ တုံ့ပြန်ရန်စကားမဆိုတော့သော်လည်း
ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့သော နာကြည်း ခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပြီကို
သိသာစေသည်။

ထိုနေ့က အမေအစီအစဉ် ပျက်ခဲ့သည်ကို မှတ်မှတ်ရရရှိ၏ ။

“ငွေတစ်ထောင် လက်လွှတ်သွားတာကို မနှမြောဘူး သား။
ကတိတစ်ခုပျက်ရတဲ့အဖြစ်ကို ယူကျုံး မရတာ ။ အလုပ်တစ်ခုမှာ အမေ့ဘက်က
တာဝန်ပျက်ကွက်ရတာ ကို အမေရှက်တာ”

ရုံးတစ်ခေါက်ပြန်သွားရဦးမည်ဆိုသောအဖေက ကလပ်သို့
တစ်ပတ်ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပြီး ၁၀နာရီ ကျော်မှ မှောက်ပြန်လာသည်ကိုလည်း
လင်းဇော်အမှတ်ရသည်။

အဖေ့တပည့်တစ်ယောက်က အဖေ့လက်သုံးတော်
မာဒေါ့ဘီခြောက်ရာကားကလေးကို မောင်းပြီး အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့တော့
လင်းဇော်ကိုယ်တိုင် ထွက်ကြိုတဲ့ယူခဲ့ရလေသည်။

အမေကမော်၍ ပင် မကြည့်။

ထိုအချိန်က အဖေ့ကိုအမေက ဥပက္ခောပြုခဲ့သည်။ ဘာမျှမဆိုင်သော
သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ခရီးသွားဟန်လွှဲ ကြုံကြိုက်နေရသလို သဘောထားသည်။

မှန်ရာဝန်ခံရလျှင် လင်းဇော်က အမေ့သားအစစ်၊ အရွယ်ရောက်၍
တီးတာမှုတ်တာကလေးတွေ စနစ်ကျသည်ထက် ကျလာကာ
ဂီတနှင့်ယဉ်ပါးသည်ထက် ယဉ်ပါးလာပြီမို့လည်း ဂီတလောကကို မြတ်နိုး
စိတ်ဝင်ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်စပြုချေပြီ။

အဖေမလိုလားနိုင်သော အမေ့ဘဝကို နားလည်နေသည်။
အမေ့ဝေဒနာကို စာနာတတ်နေသည်။

အဖေ့ကိုယ်စား အမေအလုပ်လုပ်ရာနောက်
တကောက်ကောက်လိုက်ပါဖို့ ဝန်မလေးချင်။ အမေ ခွင့်ပြုလျှင် တီးဝိုင်းထဲမှာပင်
ဂစ်တာတစ်လက်ကိုပိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့ချင်၏ ။ ဆရာဝန်မဖြစ်ရလျှင် နေပါစေ။
အခွင့်အရေးချင်း လဲလှယ်ဖို့ အဆင်သင့်။

သို့သော် အမေက ပညာရေးအဓိကတဲ့၊
ဆရာဝန်မဖြစ်မနေအားထုတ်ရမတဲ့။

အဖေကလား...

အဖေကတော့ အမေနှင့်တတွဲတွဲ အဖော်သဟဲဖြစ်နေသည့်သားမို့
တယ်ပြီးကြည့်မရချင်တော့ဘူး ထင်ပါသည်။ ကြည့်ဖို့အချိန်လည်းမရှိ၊
အိမ်မှာအဖေအနေနည်းလှသည်။

ရုံးမှာကလပ်မှာအချိန်ဖြုန်းရာက ကြာတော့အဖေအတွက်နေနားစရာ အိမ်တစ်လုံး ရှာတွေ့သွား လေသည်။ ရင်ခွင်သစ်တစ်ခုဟု ဆိုရလေမည်လား။

အေးလေ...မိန်းမလို သုံးလို့ရမယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဖေတွေ့သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဖေ လက်အောက်က စာရေးမတဲ့။ မိအို ဖအိုကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးတဲ့၊ အားကိုးရရှာသူ နှင့်အကိုးကွယ်ခံချင်သူ အစပ်အဟပ်တည့်ကောင်းပါရဲ့ဟု အမေက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ထင်မြင်ချက်ပေးကာ အေးဆေးစွာပင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးလိုက်လေသည်။

ပစ္စည်းများကို ပြန်တော့လည်း သိပ်စကားမပြောကြရပါ။ အမေမှာရှိသမျှရွှေလက်ဝတ်လက်စား တွေကို အဖေကသူ့လုပ်စာနှင့် ဆင်ထားခြင်းမဟုတ်၍ စကားထဲထည့်မပြောသလို၊ အဖေရာထူး အဖေ အမည်နှင့် ဝယ်ခွင့်ရထားသော မာဇဒါဘီဇြောက်ရာ ကားကလေးကိုလည်း အမေကလှည့်စောင်း၍ မှု မကြည့်။

“သားကိုတော့ သားလို့ မှတ်ချင်မှတ်နိုင်မယ်။ ခေါ်တာပြောတာ ပေးတာကျွေးတာ မကန့်ကွက် ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသားကို ကျွန်မအုပ်ထိန်းမယ်။ ပြီးတော့ မယားစရိတ် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလိုချင် ဘူး။”

သည်လိုနှင့် လင်းဇော်အဖို့ အမေသည်သာ တစ်ဦးတည်းသော မှီခိုအားထားရာ မေတ္တာရင်ခွင်ဖြစ် ခဲ့လေသည်။

အေမေက သူ့ရှိစုမဲ့စု ဘဏ်ငွေကလေးကို ထုတ်ကာလက်ရှိအိမ်အတွက်အဖေကို တန်ဖိုးတစ်ဝက် အမ်းပေးလိုက်သည်။ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် လွတ်လပ်သော ဘဝသစ်ကို စတင်ခဲ့သည့်အမေ။